ॐ

श्रीमद्-आद्य-शङ्कर-भगवत्पाद-परम्परागत-मूलाम्नाय-सर्वज्ञ-पीठम्
श्री-काञ्ची-कामकोटि-पीठम्
जगद्गुरु-श्री-शङ्कराचार्य-स्वामि-श्रीमठ-संस्थानम्

श्री-परमशिवेन्द्रसरस्वती-श्रीचरण-स्मरणम्

Introduction to the Acharya

Shri Paramashivendra Sarasvati Shricharana who was the 57th Jagadguru Shankaracharya of the Shri Kanchi Kamakoti Peetam incarnated at the Pampa Teertha Kshetra (Hampi, the capital of Vijayanagara Kingdom) on the banks of the Tungabhadra. In the purvashrama, His name was Shivaramakrishna and father's name Parameshvara. He took deeksha in the Kamakoti Peetam as the second Shri Paramashivendra after the 45th Acharya. He was highly dedicated to Shrichakra Puja and Shiva Yoga.

He has written many texts with a unique perspective. He has created a Sahasranama for Para Brahman Itself by compiling a thousand words used in the Upanishads as Vedanta Nama Ratna Sahasra. He composed the Dahara Vidya Prakashika from various Shruti Smriti Purana sources about meditating on Parameshvara in the space of the heart.

He authored a commentary of the Shiva Gita in the Padma Purana, and a commentary by name Veda Sara Sahasra as per the authority of the Veda for

the Shiva Sahasranama in the same Purana. He also compiled from sources Tiruvarur Tyagaraja Mahatmyam, Vibhuti Mahatmyam and Rudraksha Mahatmyam. A Subrahmanya Bhujanga is also attributed to Him.

The famed Shri Sadashiva Brahmendra was His shishya. He had the broadmindedness to praise the jnana of His shishya as "I have not attained that intoxication (of Brahma Nishtha) like him".

Shri Brahmendra, in His many texts and kirtanas, has recalled His Guru with deep adoration. He has extolled Him in many ways such as one who forgives mistakes, who gives Advaita Jnana, and is equal to Paramashiva. In the text Svapnodita, He has mentioned the Guru's anugraha in each verse as "deshika" "deshika".

So let us also remember Him and attain all purushartha-s!

For this, we have compiled some verses about Him by Shri Brahmendra and others, and some from texts composed by Him.

सदाशिव-ब्रह्मेन्द्रेति-प्रसिद्धानां श्री-सदाशिवेन्द्र-सरस्वती-श्रीपादानां वाचा

हृदये स पदं सदा विधत्तां
स-दयं मे प्रणुदन् प्रमाद-वत्ताम्।
निगमा·न्त-गुरुः परः शिवा·त्मा
सुगमः साधु-तते·र्यमी महा·त्मा॥ १॥

य·दुदीक्षण-लेशतो जनानां
विदु·रद्वैत-मतिं द्वितां धुनानाम्।
त·महं परमा·श्चितं शिवे·न्द्रं
शम-वन्तं शरणं श्रये यमी·न्द्रम्॥ २॥

—कामकोटि-परम्परा-विषयिकायां जगद्गुरु-रत्न-मालायाम्

नि·रवधि-संसृति-नीरधि´-निपतित-जन-तारण-स्फुर·न्नौकाम्।
पर-मत-भेदन-घुटिकां´ परमशिवा·चार्य-पादुकां नौमि॥ ३॥

देशिक-परमशिवे·न्द्रा´·देश-वशो·द्बुद्ध-दिव्य-महिमाऽहम्।
स्वा·त्मनि विश्रान्ति-कृते स-रसं प्रस्तौमि किं-चि·दिदम्॥४॥

परमशिवे·न्द्र-श्रीगुरु-शिष्येणे·त्थं सदाशिवे·न्द्रेण।
रचिते·य·मात्म-विद्या-विलास-नाम्नी कृतिः पूर्णा॥५॥

—आत्म-विद्या-विलासे

कृता·र्थोऽस्मि कृता·र्थोऽस्मि देशिका·नुग्रहा·दहम्।
अतः सर्वे जना यूय·मुपाध्वं देशिको·त्तमम्॥६॥

—स्वप्नोदिते

श्रीमत्-परशिवे·न्द्र-श्री´-देशिकानां वयं मुदा।
अद्वैता·नन्द-माध्वीक´·मङ्घ्रि-पद्म·मुपास्महे ॥७॥

श्री-देशिको·क्त-वेदान्त-नाम-साहस्र-मध्य-गान्।
कां·श्चि·न्नाम-मणीन् पद्य-दामभि·र्ग्रथया·म्यहम्॥८॥

—आत्मानुसन्धाने

य·दपाङ्गतः प्रबोधो´ भव-दुःस्वप्ना·वसान-करः।
त·महं परमशिवे·न्द्रं´ वन्दे गुरु·मखिल-तन्त्र-जीवातुम्॥९॥

—सिद्धान्त-कल्प-वल्ल्याम्

परमशिवे·न्द्र-श्री-गुरु-सोम-समुदित-
नि·रवधि-निर्वाण-सुख-सागरोऽहम्

—"पूर्ण-बोधोऽहम्" इति कीर्तने

नि·रवधि-सत्त्व-घनो ऽहं
धीर-परमशिवेन्द्र-श्रीगुरु-बोधितो ऽहम्

—"आनन्द-पूर्ण-बोधो ऽहम्" इति कीर्तने

सदाशिव-ब्रह्मेन्द्र-विरचिता नव-मणि-माला

विषयेषु नि·र्व्यपेक्षं′ विमलतर-ज्ञान-सम्प·दध्यक्षम्।
परम-करुणा·र्द्र-वीक्षं′ परमशिवा·चार्य-पाद·मद्राक्षम्॥ १॥

निर्जित-वादि-मृगे·न्द्रं′ भर्जित-मद-मान-काम-वैरी·न्द्रम्।
श्रित-चय-कुवलय-चन्द्रं′ परमशिवे·न्द्रं भजामि नि·स्तन्द्रम्॥ २॥

वेला·तीत-भवा·र्णव′-मग्न-जनो·द्धरण-चातुरी-धुर्यम् ।
प्रणत-हृ·दम्बुज-सूर्यं परमशिवा·र्यं प्रणौमि गुरु-वर्यम्॥ ३॥

यत्-करुणा-नीर-निधे′·र्नि·र्मल-विद्या-मयो मणि·र्लब्धः।
तं देशिक-वर·मन्तः′ परमशिवा·चार्य-पाद·मवलम्बे॥ ४॥

यस्यो·पर्याधाय′ प्रत्यग्-वाङ्·मौखरी-भरं स हरः।
मौन·मधारय·दुचितं′ परमशिवे·न्द्रं त·मानतोऽस्मि गुरुम्॥ ५॥

व्याकुर्वति सति यस्मि′·न्नीशानः स्वा·धिकार-शैथिल्यात्।
प्रापद् वट-तरु-मूलं′ परमशिवे·न्द्रं त·माभजे सततम्॥ ६॥

प्रवितत-नत-जन-मोह′-प्रशमन-पद-वाक्-प्रबोधिता·त्मानम्।
वर-करुणा-भर-जलधिं′ परमशिवे·न्द्रं धियां निधिं वन्दे॥ ७॥

शमिता·न्तर-सन्तमसं′ विरचित-विज्ञान-कैरवो·ल्लासम्।
कलये परमशिवे·न्द्रं′ क·मपि सुखा·काश-परिलस·च्चन्द्रम्॥ ८॥

य·न्नि·ष्क्रियं नि·रंशं′ सूक्ष्म·मलक्ष्यं च शुद्ध-पर-तत्त्वम्।
तत् त्व·मसी·ति वदन्तं′ परमशिवे·न्द्रं भजेऽह·मश्रान्तम्॥ ९॥

नव-मणि-माला·मेतां′ गुरु-वर-चरणा·रविन्द-नुति-रूपाम्।
धारयति य·स्तु कण्ठे′ स जयति कैवल्य-साम्राज्ये॥ १०॥

अन्यैः महद्भिः कृताः श्री-परमशिवेन्द्र-स्तुतयः

पम्पा-सर·स्तट-भुवः परमे·श्वरस्य
पुत्रः सदाशिव-रतः शिवरामकृष्णः।
तस्मा·द्वाप्य नियमं नियमी निरस्त-
सङ्गोऽध्युवास सदनं खलु काम-नेत्र्याः॥ १॥

श्रीचक्र-पूजन-रतः शिव-योग-लम्बी
श्री-देशिके·न्द्र-वचसा श्रित-काम-पीठः।
आचार्यकं छवि-समं विदधा·वकामः
कामे·श्वरी-मनु-पुर·श्चरणै·क-दक्षः ॥ २॥

स पार्थिवे पार्थिव-देह-दूरं
नभो नभ·स्यच्छतमोऽच्छ-पक्षे।
अवाप·दापद्-विधुरो दशम्यां
दश·म्यसौ दीनशके शका·ब्दे॥ ३॥

—कामकोटि-परम्परा-विषयिकायाः पुण्य-श्लोक-मञ्जर्याः परिशिष्टे श्रीमद्-आत्मबोधेन्द्रसरस्वती-यति-विरचिते

सदाशिव-श्री-ब्रह्मे·न्द्र´-धृत-स्व-पद-पादुकान् ।
धीरान् परशिवे·न्द्रा·र्यान्´ ध्यायामि सततं हृदि॥ ४॥

—कामकोटि-परम्परा-विषयकः जगद्गुरु-परम्परा-स्तवः श्री-सुदर्शन-महादेवेन्द्र-सरस्वती-श्रीचरण-विरचितः

भुवना·द्भुता·नुभावं´ परमशिवे·न्द्रा·भिधं भजामि गुरुम्।
य·दपाङ्ग-व्यापारः´ पुंसां संसार-तारको भवति॥ ५॥

—नल्लाध्वरि-प्रणीतः स्वोपज्ञ-अद्वैतरसमञ्जरी-व्याख्या-भूतः परिमलः

श्री-परमशिवेन्द्र-वागमृतम्

नमामि गणिनं स्कन्दं सदाशिव·मुमा-पतिम्।
उमां च हिमवत्-पुत्रीं ब्रह्म-विद्या-स्वरूपिणीम्॥ १॥

अक्ष-माला-पुस्तक-श्री-वरदा·भय-लाञ्छितम्।
कल्याण-रूपं कलये हृदये सुस्थितं महः॥ २॥

शङ्ख-चक्र-धरं श्यामं शर·च्चन्द्र-सुशीतलम्।
भक्ते·ष्ट-द-पदं नौमि सुर-सिद्ध-निषेवितम्॥ ३॥

येषां कटाक्ष-लेशेन तीर्णः संसार-सागरः।
तेषां गुरूणां पादा·रविन्द-द्वन्द्वं भजा·म्यहम्॥ ४॥

अनुभूय स्व·मात्मान·मनुसन्धान·मादरात्।
वेदान्त-नाम-रत्नानां सहस्रेण करो·म्यहम्॥ ५॥

सखे हा किं कुर्मः कि·मिति कथयाम·श्च कथ·मुत्-
तरामः संसारं क्व नु च विभवामो वय·मिति।
इती·दृक्-चिन्ता·ब्धौ हृदय विनिमज्ज्या·ल·मनिशं
गुरुं शोक-ध्वान्ते तरणि·मवलम्बस्व तरणिम्॥ ६॥

—वेदान्त-नाम-रत्न-सहस्रम्

नत्वा गणे·श्वरं स्कन्दं सा·म्बं सद्-गुरु·मेव च।
दहरा·ख्य-परे·शान-ध्यान-रीतिः प्रकाश्यते॥ ७॥

—दहर-विद्या-प्रकाशिका

उमा·पत्य-मुमा-जानि·मुमां चो·मा-सहोदरम्।
पद्मा·मुमा-ननन्दारं विधिं वय·मुपास्महे॥ ८॥

पञ्चा·क्षर-तनुं पञ्च-वदनं प्रणवं शिवम्।
अपार-करुणा-रूपं गुरु-मूर्ति·महं भजे॥ ९॥

नत्वा सर्व-गुरुं सा·म्बं लीला-मानुष-विग्रहम्।
रामं च शिव-गीताया·स्तात्पर्यं वर्ण्यते मया॥ १०॥

क्वे·यं गीता शिव-प्रोक्ता´ गम्भीरो·पनिष·न्मयी।
क्वा·हं मन्द-मति·र्हन्त´ शम्भो·राज्ञा गरीयसी॥ ११॥

—शिव-गीता-तात्पर्य-प्रकाशिका

महदा·दि-विशेषा·न्तं´ जगद् यस्याः समुत्थितम्।
यस्या·मेव लयं याति´ वन्दे ता·मम्बिका·महम्॥ १२॥

गुरु-मूर्ति-धरां गुह्यां´ गुह्य-विज्ञान-दायिनीम्।
गुह्य-भक्त-जन-प्रीतां´ गुहायां निहितां नुमः॥ १३॥

—वेद-सार-सहस्रम्

गणेशं नमस्कृत्य गौरी-कुमारं
गजा·स्यं गुहस्या·ग्र-जातं गभीरम्।
प्रलम्बो·दरं शूर्प-कर्णं त्रि-णेत्रं
प्रवक्ष्ये भुजङ्ग-प्रयातं गुहस्य॥ १४॥

पृथक्-षट्-किरीट-स्फुरद्-दिव्य-रत्न-
प्रभा·क्षिप्त-मार्तण्ड-कोटि-प्रकाशम् ।
चलत्-कुण्डलो·द्यत्-सुगण्ड-स्थला·न्तं
महा·नर्घ-हारो·ज्ज्वलत्-कम्बु-कण्ठम्॥ १५॥

कुमारं वरेण्यं शरण्यं सु-पुण्यं
सु-लावण्य-पण्यं सुरे·शा·नुवर्ण्यम्।
लसत्-पूर्ण-कारुण्य-लक्ष्मी·श-गण्यं
सु-कारुण्य·मार्या·ग्र-गण्यं नमामि॥ १६॥

—सुब्रह्मण्य-भुजङ्गम्

❀❀❀